

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 410)

Jan (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 230)

117. அந்யதா வக்தி யோ மோஹாத் லோபாத் காமாத் அதாபி வா
அஜ்ஞாநாத் பாலபாவாத் வா ஸ யாதி நரகாந் பஹூந்

பொருள் – மற்றவர்கள் மயக்கம், சுயநலம், காமம், அஜ்ஞானம் போன்ற பல
தோஷங்களை அடைந்தவர்களாக, பலவிதமான நரகங்களிலும் புகுகிறார்கள்.

118. தஸ்மாதாலக்ஷ்ய வை ஸர்வம் குணஜாதம் யதோதிதம்
ப்ரப்ஞ்யாத் உபஸந்நாய தர்மேண ந்யாயதஸ்ததா

பொருள் – மற்ற சிஷ்யர்களுடைய குணங்கள் குறித்து நான் கூறுகிறேன்.
அவர்களுக்கு ஞானத்தின் மீது விருப்பம், சரணம் புகும் பக்தி, தர்ம ந்யாய வழியில்
நிற்பது போன்றவை உள்ளன.

119. ப்ரப்ஞ்யாத்யோ ஹி அதர்மேண யோ வாதர்மேண ப்ருச்சதி
தாவுபௌ நரகம் கோரம்ருச்சத: காலமக்ஷயம்

பொருள் – சிலர் அதர்ம மந்த்ரங்களையும், அல்லது அதர்ம மார்க்கங்களையும்
கைக்கொள்ளக் கூடும். அவர்கள், காலம் முடிந்தவுடன் நரகம் புகுகிறார்கள்.

120. ப்ருதிவீம் ரத்நஸம்பூர்ணம் தத்யாத்யத்யபி வாஸவ
நைவ தேயம் ஹி அபக்தாய நாபரீக்ஷித சீலேந

பொருள் – இந்த்ரனே! இந்த உலகத்தில் உள்ள பக்தி அற்றவர்களுக்கு,
அவர்களைச் சோதிக்காமல், இந்த மந்த்ரங்களை உபதேசம் செய்தல் கூடாது.

121. இதி மே பவதோ பக்திர்மயி சக்ர மஹீயஸீ
தத்த்வதச்சோபஸத்ரஸ்ய மயேஹ ப்ரீயமாணாய
122. அங்கோபாங்காதி மந்த்ராணாம் மந்த்ரகோச: ப்ரகாசித:
முத்ராகோசம் இதாநீம் த்வம் கதந்த்யா மே நிசாமய

பொருள் – இந்த்ரனே! இதுவரை உனக்கு நான் மிகுந்த பக்தி, தத்வம், உண்மையான ரூபம், உண்மையை அறிவதில் உள்ள ஆர்வத்தின் தன்மை, என்னைச் சரணம் புகுதல் போன்ற பலவற்றையும் கூறினேன். அடுத்து அங்கோபாங்கத்துடன் கூடிய மந்த்ரங்களைக் கூற உள்ளேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 96)

[சிஷ்யன் தனது செவியை ஆகாயத்தில் திருப்பி, யாரோ ஏதோ உரைப்பதைக் கேட்பது போன்று கேட்டு] என்ன கூறுகிறீர்கள்? “உங்களுடைய மதம் புதியதுதானே” என்று கூறுகிறீர்களா? (கைகளைத் தட்டிச் சிரித்தபடி)

126. கிஞ்சித் கேந அபி த்ருஷ்டம் ப்ரதிஹத விஷயம் ஸ்வேந தை: தை: த்வே

ச உபாதாயிஷாதாம் த்விதயம் அபி ஸதித்யப்ரமத்தோ ந வக்தா

இத்தம் ஸத்யேக பக்தைரிதரபரிஹ்ருதௌ ந வ்யவஸ்தாநஸித்தி:

ப்ரத்யேதவ்யம் ததர்த்யம் படுதஸ்மதிபி: ப்ராத்தநம் நூதநம் வா

பொருள் - [சிஷ்யன் கூறுதல்] ஒருவர் பிழையாகக் கண்டதை அடுத்தவர் உண்மையானது என்கிறார். அந்தந்த கருத்துக்களை, அந்தந்த மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் உண்மை என ஏற்கிறார்கள். மனநிலை சரியாக உள்ள ஒருவன், இந்த இரண்டையுமே சரி என்று ஏற்பானா? மேலும், ஒன்றைச் சரி என்று ஏற்பவர்களால், மற்றவற்றைத் தள்ளுவதற்கான காரணமும் கூறப்படுவதில்லை. ஆகவே, புதியதானாலும் பழையதானாலும், அறிவாளிகள், சரியானவற்றையே ஏற்கிறார்கள்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 375)

ஐந்தாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
கடல்ஞாலம் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிறே சென்றது; இரண்டுமாய்க் கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவுமாயிறே, பாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்சமே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவெளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்து தரித்த அம்சமும் போய், அலாபத்தால் வரும் துவட்சியேயாயிற்று; இப்படி துவண்ட பிரிவாற்றாமையாலே அவனை யநுகரித்து தரிக்கப் பார்க்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், ப்ரிதி மற்றும் ப்ரீதி இன்மை ஆகிய இரண்டும் சமமாகவே இருந்தன. இரண்டும் இவ்விதம் கலந்து சென்றால், ப்ரீதி மட்டுமே மேலோங்கும் அல்லவோ? ஆனால் அவ்விதம் அல்லாமல், புண்ணியத்தின் குறைவு காரணமாக, ப்ரீதி இன்மையே மேலோங்கியது. ஆகவே முன்பு அவனுடைய ரூபத்தைக் கண்டு, அதன் மூலம், அவனையே எண்ணியபடி இருந்து, உயிர் தரித்து வந்த நிலையானது மாறி, அவன் கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்படும் துவட்சியானது ஓங்கி உள்ளது. இவ்விதம் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் இவள், அவன் கூறிய சொற்களையே தானும் உரைத்தல் என்பதைச் செய்து, உயிர் தரிக்க முயல்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - ஓரோ அர்த்தோபந்யாஸங்கள் பண்ணவிருப்பாரைப்போலே ஜ்ஞாந முத்ரையுந்தானுமாய் கீதோபநிஷதாசார்யனைப் போலே இருந்தாள்; இத்தைக் கண்ட திருத்தாயார், “இது ஏதேனும் மணிமந்த்ரௌஷதாதிகளாலே வந்த விகாரமோ?” என்று சங்கித்து, அங்ஙனொரு புடைகள் காணாமையாலே “அதல்ல” என்று அறிந்தாள்; இனி, “அவனைப் பிரிகையாலே வந்த ஆற்றாமையாலே அநுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று தெளியமாட்டிற்றிலள் தன் கலக்கத்தாலே; இவ்வளவிலே புகுந்து “இதுதான் என்?” என்று வினவப் புகுந்த பந்துக்களைப் பார்த்து திருத்தாயார், அவனோட்டை வசந வ்யக்தி ஸாதர்மயத்தாலும், ஜ்ஞாந முத்ராநிர்ஷணாதிகள் இருந்தபடியாலும், ஸர்வேச்வரன் இவள் பக்கலிலே ஆவேசித்தானாக வேணுமென்று சொல்லுகிறாள், “அநுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாமையாலே.

விளக்கம் - ஒவ்வொரு கருத்தைப் பின்பற்றி உபந்யாஸங்கள் செய்ய எண்ணுபவர்கள் போன்று, ஞானமுத்திரையைக் கையில் கொண்டவளாக, கீதா உபநிஷத்தை அருளிச்செய்த ஆசார்யனாகிய க்ருஷ்ணனைப் போன்று இருந்தாள். இதனைக் கண்ட இவளுடைய திருத்தாயார், “இவளுடைய இந்த நிலையானது ஏதேனும் மாயமணி, மந்திரம், மயக்க மருந்து போன்றவற்றால் வந்த மாற்றமாக இருக்குமோ?” என்று சந்தேகம் கொண்டாள். ஆனால் அவற்றுக்கான அடையாளங்கள் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், “அவை காரணம் அல்ல” என்று தெளிந்தாள். மேலும் அந்தத் திருத்தாயார் தனது கலக்கம் காரணமாக, “இவள் அவனைப் பிரிந்து காரணத்தால் ஏற்பட்ட பிரிவாற்றாமையால், அவன் கூறியதையே மீண்டும் இவளும் உரைத்து, தனது உயிரைத் தரிக்க முயல்கிறாள்”, என்று அறியாமல் உள்ளாள். அந்த நேரத்தில் அங்கு வந்த உறவினர்கள், அந்தத் திருத்தாயாரிடம், “இவள் என்ன இவ்விதம் உள்ளாள்?”, என்று வினவினார்கள். அவர்களிடம் திருத்தாயாரானவள், “அவனுடைய சொற்களையே இவள் கூறுவதால் வந்த ஒற்றுமை மற்றும் ஞானமுத்திரை, பார்வை போன்றவை பலவற்றையும் நோக்கும்போது, இவள் மீது ஸர்வேச்வரன் ஆவேசித்துள்ளான் என்று தோன்றுகிறது”, என்றாள். அதாவது, “இவள் அவன் கூறியதையே மீண்டும் கூறுகிறாள்” என்பதை அறியவில்லை என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - பிரிவாற்றாமை உண்டானால் அநுகரித்து தரிக்கக் கடவதிறே, கிருஷ்ணனை அநுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்; “க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி:” - “நான் க்ருஷ்ணன், இங்ஙனே நடக்கப் புகாநின்றேன் நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியாக; கண்படைத்தாரடையக் கண்டு கொள்ளுங்கோள்” என்றாளிறே. “துஷ்ட காளீய திஷ்ட்டாத்ர” - ஒருத்தி காளியனாய்க் கிடக்க, ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாய் ஏறி ஆடினாளிறே. “ப்ரதிகூலனான காளியனானாலாகாதோ கிருஷ்ணனாகத் தன்னை அநுகரிக்கிற பெண்ணின் கால்பொடி படப்பெறில்” என்றிருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள் தானும் இவளை “காளியன்” என்றே நினைத்துக் கண்ணற்றுத் துகைத்தாளிறே அநுகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே.

விளக்கம் - ஆனால் பிரிவாற்றாமை ஏற்பட்டால், இவ்வித அவன் உரைத்தவற்றை தான் மீண்டும் கூறுதல், அவன் செய்தவற்றை தான் மீண்டும் செய்தல் என்பது போன்ற நிலைகள் ஏற்படுமோ என்றால், அப்படித்தான் உண்டாகும்; க்ருஷ்ணன் கூறியதையும் செய்தத்தையும், திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்கள் பின்பற்றினார்கள் என்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (5-13-26) - க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி: - நான் க்ருஷ்ணன்; இவ்விதம் நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான் என்று கூறும்படியாக நான் நடை பழுகுகிறேன்; கண்கள் உள்ளவர்கள் அனைவரும் இதனைக் காணுங்கள் - என்றாள். ஸ்ரீவிபு. (5-13-27) - துஷ்ட காளீய திஷ்ட்டாத்ர - ஒருவள் காளியன் போன்று கிடக்க, ஒருவள் க்ருஷ்ணனாக அவள் மீது ஆடினாள் அல்லவோ? ஆனால் க்ருஷ்ணனுடைய விரோதியாக உள்ள காளியனாக இருப்பதில் விருப்பம் கொள்ளலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; காளியனாகக் கிடந்த அந்தப் பெண், “க்ருஷ்ணனாகத் தன்னை எண்ணி, அவன் கூறும் சொற்களை உரைக்கும் அவளுடைய திருவடிகள் என் மீது படும் என்றால், நான் காளியனாக இருக்கமாட்டேனோ”, என்கிறாள். காளியனாகக் கிடக்கும் அந்தப் பெண்ணை, க்ருஷ்ணனாகத் தன்னை எண்ணிக் கொண்ட பெண்ணானவள், “இது காளியனே ஆவான்”, என்று கொண்டு, க்ருஷ்ணனுடைய சொற்களைத் தானும் மெய்யாகவே உரைப்பதால், அவளைத் துகைத்தாள்.

வ்யாக்யானம் - அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுபவிக் கையாலே அங்குள்ள சேஷ்டிதங்களை அநுகரித்தார்கள்; இவள் “மயர்வற மதிநலம் அருளப்

பெற்ற"வளாகையாலே, உபயவிபூதியுத்தனை அநுகரிக்கிறாள். இங்கு கால், நடை தாராமையாலே அங்குப்போலே காயிகமான அநுகாரமல்ல, வாசிக மாத்ரத்தாலே யாயிற்று அநுகரிக்கிறது. ஆக, "பிறப்பே பரதந்த்ர ஜந்மத்திலே பிறந்தவள், பிறப்பே ஸ்வதந்த்ரனானவன் வார்த்தையும் சொல்லாநின்றாள், ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு எல்லையான இவள் புருஷோத்தமன் சொல்லும் வார்த்தையையும் சொல்லாநின்றாள்; அறிவுக்கு விஷயம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லா நின்றாள்" என்று கொண்டு, இவள் செய்கிற படிகளைத் திருத்தாயார், வினவப் புருந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - ஆனால் அவர்களைப் போன்று ஓர் அவதாரத்தில் மட்டுமே இவள் ஈடுபடாமல் பரத்வத்தில் ஈடுபட எண்ணுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவர்கள் ஓர் அவதாரத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டதால், அங்கு காணப்பட்ட லீலைகளை ஒட்டி, அவன் கூறியவற்றையும் செய்தவற்றையும் மட்டுமே இவர்களும் பின்பற்றினார்கள்; இவள், "மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவள்" என்பதால், இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன் கூறியதை மீண்டும் கூறுகிறாள். இங்கு கால்கள் நடையைத் தாராமல் உள்ளதால், அங்கு அவர்கள் செய்ததைப் போன்று சரீரத்தைக் கொண்டு, அவன் செய்தவற்றை மீண்டும் செய்ய இயலவில்லை; ஆகவே அவன் கூறிய சொற்களை மட்டுமே இவள் கூறியபடி உள்ளாள். ஆகவே, "பிறவியிலேயே அவனுக்கு மட்டும் வசப்பட்டவர்கள் என்று குலத்தில் பிறந்தவள் என்பதால், தனது அவதாரத்திலேயே யாருக்கும் வசப்படாத சுதந்திரமானவன் கூறிய சொற்களைக் கூறியபடி உள்ளாள். பெண்களில் உயர்ந்தவளாக உள்ள இவள், புருஷர்களில் உத்தமனான அவன் கூறும் சொற்களைக் கூறுகிறாள். அறிவிற்கான விஷயமாக, "ஸர்வேச்வரனே அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வான்" என்பது தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயமாக உள்ளதால், அனைத்தும் அறிந்த அவன் கூறும் சொற்களையே இவளும் உரைக்கிறாள்", என்று திருத்தாயார் தனது மனதில் தீர்மானித்தவளாக, இவள் செய்யும் செயல்கள் குறித்து வினவும் உறவினர்களுக்கு, இந்தப் பாசுரங்களைக் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாட்டாலே அநுபவித்தது விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையிறே, அதுவேயிறே சுபாச்ரயம். தேஹாத்மாபிமாநம்

முற்றினால் வேறொன்று தோற்றாதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவனளவும் செல்லத் தன்னை யநுஸந்தித்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அவன் தானாகப் பேசுகிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், அவனுடைய திருவுருவத்தைக் கண்டதால், திருமேனியின் மேன்மையை அனுபவித்தார் அல்லவோ? அத்தகைய திருமேனி அல்லவோ பற்றத் தகுந்தது? இவ்விதம் உள்ளபோது, இந்தத் திருவாய்மொழியில், அத்தகைய திருமேனிக்கும் உள்ளதான ஸ்வரூப மேன்மையானது கூறப்படுகிறது. “சரீரமே ஆத்மா” என்று கொண்டாடும் ஒருவனுக்கு, அதனைக் காட்டிலும் வேறு சிந்தனை ஏற்படாது; அதனைப் போன்று இவளுக்குச் சிந்தனை, தனது ஆத்மாவைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் முடிய செல்வதால், தன்னையே அவனாக எண்ணிக் கொண்டு இவ்விதம் பேசுகிறாள். இவ்விதம் அல்லவோ இவள் எண்ணுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - அத்தையிறே பாவித்தது. பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே, “தத் பாவ பாவமாபந்நஸ் ததாஸௌ பரமாத்மநா பவத்யபேதீ” என்றும், “அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யச்ச” என்றும், “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” என்றும் அவனாக பாவித்தால் பின்னை அவன் சொல்லும் வார்த்தை சொல்லலாயிருக்குமிறே: அப்படியே, விபூத்யத்யாயத்தில் சொன்னபடிகளை ப்ராசுர்யேண அநுகரிக்கிறாள். அதர்வ சிரஸ்ஸிலே ருத்ரன் அவன் தன் வைபவத்தைப் பரக்க நின்று பேசினான், தனக்கு அடங்காத ஐச்வர்யமாயிருந்தது, இவன் இப்படிப் பேசுகைக்கு அடியென்? என்று ச்ருதிதானே சங்கித்து, “ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேசத்தாலே சொன்னான் என்றதிறே. அந்த பாவம் வந்தால் அப்படியே சொல்லலாயிருக்குமே. ஆக, “இப்படி பிரிவாற்றாமையாலே அவனையநுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாதே, “ஸர்வேச்வரன் ஆவேசித்தான் போலே இராநின்றது” என்று, திருத்தாயார் வினவ வந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - இத்தகைய “தன்னையே அவனாக எண்ணுதல்” என்று பாவனை அதிகமாகப் போனதால், ஸ்ரீவிபு. (6-7-95) - தத் பாவ பாவமாபந்ந: ததாஸௌ பரமாத்மநா பவத்யபேதீ - ஸர்வேச்வரனைப் போன்ற குணங்களைத் தனது மோக்ஷ நிலையில் பெற்ற ஜீவாதமா, அவனுடன் பேதம் அற்றவன் என்றாகிறான் -

என்றும், ப்ரு. (3-4) - அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யச்ச - நானே மநுவாகவும் சூரியனாகவும் ஆனேன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-19-85) - மத்த: ஸர்வம் அஹம் ஸர்வம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை அவனாகவே பாவிக்கும்போது, அவன் கூறும் சொற்களை இவளும் கூறலாம் அல்லவோ? ஆகவே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையின் பத்தாவது அத்யாயமான விபூதி அத்யாயத்தில் அவன் கூறிய விதங்கள் போன்று இங்கு இவள் பெரும்பாலும் உரைக்கிறாள்; இவை ச்லோகம் 19 தொடங்கி, ச்லோகம் 40 முடிய உள்ளவை ஆகும். அதர்வசிரஸ் பகுதியில், ருத்ரன் தனது வைபவத்தைக் குறித்து மிகவும் விரிவாக உரைத்தான்; தனக்கு உட்படாத ஐச்வர்யம் குறித்து இவன் இவ்விதம் உரைப்பது எப்படி என்று ச்ருதி ஐயம் கொண்டது; பின்பு அந்த ச்ருதியானது தானே - ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத் - என்று உரைத்தது; அதாவது தன் மீது பரமாத்மாவின் ஆவேசம் ஏற்பட்டதால் கூறினான் என்று கூறியது. அத்தகைய பாவம் ஏற்பட்டால், அவன் உரைக்கும் சொற்களே நமது சொற்களாக இருக்கும். ஆகவே, “இவளுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக, அவன் கூறியதை இவள் மீண்டும் உரைக்கிறாள்”, என்பதை அறியாத திருத்தாயார், அங்கு வந்த உறவினர்களிடம், “இவள் மீது ஸர்வேச்வரன் இறங்கி உள்ளான்” என்று கூறுகிறாள்.

5-6-1 கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலமாவேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலம் கொண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலங் கீண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலம் உண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலத்தீசன் வந்தேறக் கொலோ

கடல் ஞாலத்தீர்க்கு இவையென் சொல்லுகேன்?

கடல் ஞாலத்து என் மகள் கற்கின்றவே

பொருள் - (தனது மகள் கூறுவதாகத் திருத்தாயார் உரைக்கிறாள்) கடலால் சூழப்பட்ட இந்த ஜகத்தை, வேறு எந்த உதவியும் எதிர்பாராமல், நானே ஸ்ருஷ்டித்தேன் என்கிறாள். இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டித்த பின்னர் இதனுள் நான் புகுந்து, அந்தந்த பொருள்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் மூலம், அந்தந்த பொருள்களுடைய ஆத்மாவாக நானே உள்ளேன் என்கிறாள். இதனை மஹாபலி விரும்பி எடுத்தபோது அவனிடம் யாசித்து நானே அளந்து எடுத்துக் கொண்டேன் என்கிறாள். அவாந்தர ப்ரளயத்தின் போது மஹாவராஹ அவதாரம் எடுத்து,

நானே அந்த ஜகத்தை மீண்டும் எடுத்தேன் என்கிறாள். மஹாப்ரளயத்தின்போது இதனை நானே ஸம்ஹாரம் செய்தேன் என்கிறாள். அனைத்து ஜகத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் வந்து இவள் மீது ஆவேசித்தானோ? இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறியாமையில் முழுகியபடி உள்ள உங்களுக்கு (தனது உறவினர்களை நோக்கி உரைக்கிறாள்), இந்த உலகத்தில் இருந்தபடி எனது மகள் கூறுவதாக உள்ள இந்த வியக்க வைக்கும் சொற்கள் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்?

அவதாரிகை - என் மகள் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்ன நின்றாள்; எம்பெருமான் தன்பக்கலிலே ஆவேசித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே இராநின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “எனது மகள் - இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி உள்ளிட்ட அனைத்து செயல்களையும் நானே செய்தேன் - என்கிறாள். எம்பெருமான் தன் மீது ஆவேசித்து உரைப்பதைப் போன்று உள்ளாள்”, என்று திருத்தாயார் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கடல் ஞாலம் இத்யாதி) “அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபாவ:” என்னா நின்றாள். கடலோடு கூடின ஜகத்திலே ஸகலபதார்த்தங்களும், கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி அழிந்து, “ஸதேவ” என்கிறபடியே தனக்கென்ன ஒரு நாம ரூபங்க ளில்லாதபடி அழிந்தவன்று, இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னாநின்றாள். ஸூஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணமாய், அதுதானே ஸ்த்தூலாவஸ்த்தையை பஜிக்கையிறே கார்யமாகிறது. விசிஷ்டமே காரணமுமாய் கார்யமுமாய் இருக்கையாலே புறம்பு ஒரு காரணமில்லாமையாலே, தானே உபாதாநமும் நிமித்தமும் ஸஹகாரியுமாயிறே இருப்பது. இப்படி த்ரிவித காரணமும் தானேயாய் இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னாநின்றாள். அவதாரணத்தாலே, காரணாந்தர நிஷேதம் பண்ணினபடி.

விளக்கம் - (கடல் ஞாலம் இத்யாதி) - கீதை (7-6) - அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபாவ: - அனைத்து ஜகத்தையும் நானே படைக்கிறேன். அது போன்றே ப்ரளய காலத்தில் நானே அழிக்கிறேன் - என்கிறாள். அழிந்த பின்னரே ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதால், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக உள்ள அழித்தலையும்

சேர்த்துக்கொள்கிறார். ஸமுத்ரத்துடன் சேர்ந்துள்ள இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும், கண்களுக்கு மை தீட்டுவதற்கு ஒரு சிறிய துரும்பு கூட இல்லாதபடி அழிகின்றன. உபநிஷத்தில் – ஸத் ஏவ - ஸத் மட்டுமே இருந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து பொருள்களும், தங்களுக்கென்று ஒரு பெயர் மற்றும் வடிவம் இன்றி அழிந்த அந்த நேரத்தில், “இவற்றை நான் மீண்டும் படைத்தேன்”, என்கிறார். ஆனால் உபாதான, நிமித்த, ஸஹகாரி என்பதான மூன்று காரணங்களும் ஒருவராகவே இருக்கமுடியுமா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு மண் பானைக்கு, மண் என்பது உபாதான காரணம், குயவன் நிமித்த காரணம், தண்ணீர் மற்றும் சக்கரம் போன்றவை ஸஹகாரிகள்). ஸூக்ஷ்ம நிலையில் உள்ள சித் மற்றும் அசித் ஆகிய காரணப்பொருள்களாக உள்ள ப்ரஹ்மமே, ஸ்தூல நிலையை அடையும்போது கார்யப் பொருள்கள் என்றாகிறது. அந்தச் சிறப்புப் பொருளே காரணம் மற்றும் கார்யம் என்பதாக உள்ளதால், அதனைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு காரணப்பொருள் இல்லை என்பதால், இந்த ப்ரஹ்மமே உபாதான, நிமித்த, ஸஹகாரி காரணங்களாக உள்ளது. இப்படி மூன்றுவிதமான காரணங்களும் தானேயாக நின்று இவற்றை நான் உண்டாக்கினேன் என்கிறார். “யானே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், மற்ற காரணங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கடல் ஞாலமாவேனும்) “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத், ததநுப்ராவிச்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்” என்கிறபடியே இவற்றை உண்டாக்கி, இவற்றினுடைய வஸ்துவ நாம பாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஸித்து, இவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்கள் தன்னளவும் வரும்படி இவையாய் நிற்கிறேன் நான் என்னாநின்றான். வாசகமாயாதல் போதகமாயாதல் அவனைக் காட்டக் கடவதிறே; தோற்றுகிற இத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு அபர்யவஸாந வ்ருத்தியாலே அவனளவும் வருதல், இஸ்ஸங்காதந் தனக்கே வாசகமாயாதல் இருக்குமிறே. “ஸச்சத்யச்சாபவத்” என்கிறவிது ஸ்வரூபைக்யமல்ல, அநுப்ரவேச க்ருதம் என்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்றிறே “ததநுப்ராவிஸ்ய” என்று.

விளக்கம் - (கடல் ஞாலமாவேனும்) - தை. (2-6-1) - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத் ஏவ அநுப்ராவிசத் | தத் அநுப்ராவிச்ய ஸத் ச த்யத் ச அபவத் - இந்த அனைத்தையும் படைத்து அதற்குள் புகுந்தான். அதற்குள் புகுந்த இவன், ஸத் என்றும், த்யத்

என்றும் (ஜீவாத்மா, அசித்) நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கி; இவை தங்களுடைய பெயர் மற்றும் வடிவம் ஆகியவற்றை எடுப்பதற்காக அவற்றுக்குள் புகுந்து; இவற்றைக் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும், அவற்றின் உள்ளே இருக்கும் தன்னையும் சேர்த்துக் கூறுவதாக, இவையாகவே நான் நிற்கிறேன் என்கிறாள்; அதாவது “குடம்” என்று கூறும்போது, குடத்தின் உள்ளே அந்தர்யாமியாக உள்ள அவனையே குறிப்பதாக அந்தச் சொல் உள்ளது என்று கருத்து. ஆனால் அந்தச் சொல்லானது அவன் அளவு முடிய சென்று குறிப்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிக்கெய்கிறார். ஒரு சொல் அல்லது அதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஆகிய இரண்டுமே அவனையே கூறும் அல்லவோ? ஒரு சொல்லானது, தனக்குரிய பொருளைக் கூறுவதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் தொடர்ந்து, அந்தக் கூட்டம் முழுவதையும் கூறுவதாக இருக்கலாம் அல்லவோ? உதாரணமாக “தேவதத்தன்” என்ற சொல்லானது, முதலில் கண்களில் புலப்படும் அசித் வஸ்துவான சரீரத்தை உணர்த்தி, தொடர்ந்து அந்தச் சரீரத்திற்குள் இருக்கின்ற ஆத்மாவைக் கூறி, அந்த ஆத்மாவிடமிருள் இருக்கின்ற ஈசுவரனைக் கூறுவதாக உள்ளதைக் காணலாம். “ஸத் ச த்யத் ச அபவத் - ஸத்தாகவும் அஸத்தாகவும்” என்பதான இந்தக் கருத்து, ஸ்வரூப ஐக்யத்தைக் கூறவில்லை; மாறாக சித் மற்றும் அசித்தில் புகுந்ததைக் கூறுகிறது; இதனையே “தத் அநுப்ராவிச்ய - அதற்குள் புகுந்து” என்று ச்ருதி கூறியது.

வ்யாக்யானம் - (கடல் இத்யாதி) இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, “மேலுள்ளது தானே நடக்கிறது” என்று விடுகையன்றிக்கே, இவற்றை அடியொத்திக் கொண்டு சென்று ரக்ஷிக்கும்படி. மஹாபலி போல்வார், பருந்திறாஞ்சினாப்போலே இத்தையபஹரித்து “என்னது” என்னுமன்று, இத்தை “எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டேன் நான்” என்னாநின்றாள். (யானே) “ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள் இவன் முன்பு நில்லார்களிறே” என்னுமத்தாலே, “ராஜ்யத்தை வாங்கித் தரவேணும்” என்று அபேக்ஷித்த மாத்ரமேயிறே இந்ந்ரன்பக்கல் உள்ளது; அவனுடைய ஓளதார்யத்துக்கீடாகத் தன்னை அர்த்தியாக்கி, அவன் தரும் விரகறிந்து வாங்கினான் தானேயிறே.

விளக்கம் - (கடல் இத்யாதி) - இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்த பின்னர், “இனிமேல் நடப்பது தானாகவே நடந்து விட்டுப் போகட்டும்” என்று இவற்றை விட்டுவிடாமல்,

இவற்றின் பின்னே சென்று இவற்றைக் காப்பாறுகிறான். மஹாபலி போன்றவர்கள் இந்த நிலத்தை, பருந்து கவர்வது போன்று கவர்ந்த பின்னர், “என்னுடையது” என்று கூறினர்; அப்போது இந்தப் பூமியின் எல்லை முடிய நடந்து, இதனை மீட்டு எடுத்துக் கொண்டவள் நானே ஆகிறேன் என்கிறாள். (யானே) - ஆனால் மஹாபலியிடம் இந்தரன், தானே சென்று ஏன் யாசகம் கேட்கவில்லை என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அஸுரத்தன்மை நிறைந்தவர்கள், இந்த்ரனாகிய இவன் முன்பாக நிற்கவும் இயலாது” என்று உணர்ந்த தேவர்கள் இந்த்ரனிடம் சென்று “ராஜ்யத்தை மீண்டும் பெற்றத் தரவேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த நிலை மட்டுமே இந்த்ரனிடம் உள்ளது. ஆனால் மஹாபலியின் தாராள குணத்தின் முன்பாக, தன்னை ஒரு யாசகம் செய்பவனாக மாற்றி நின்று, அவன் பொருள் அளிக்கின்ற முறையை ஆராய்ந்து பெற்றுக் கொண்டது இவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கடல் இத்யாதி) ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் இத்தை அழிக்கையன்றிக்கே, பூமிக்கு ரக்ஷகமாக வைத்த கடல்தானே இத்தையழிக்க, அண்ட பித்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த இத்தை இடந்தெடுத்தேனும் நான் என்னாநின்றாள். அமிழ்ந்து கிடக்கிற பூமி, “என்னை எடுக்கவேணும்” என்று அபேசஷித்தமை இல்லையிறே; தானேயிறே செய்தான்.

விளக்கம் - (கடல் இத்யாதி) - அஸுர பிறவிகள் மட்டுமே இந்தப் பூமியை அழிக்கிறார்கள் என்பது அல்லாமல், பூமியைக் காப்பதற்காக வைக்கப்பட்ட ஸமுத்ரமும் இதனை அழிக்க முயன்றது. அப்போது, ஸமுத்ரத்தின் ஆழத்தில் புதைந்து கிடந்த இந்தப் பூமியை இடர்ந்து எடுத்தவள் நானே ஆவேன் என்கிறாள். இங்குள்ள “யானே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரத்தின் கருத்தைக் கூறுகிறார்; அமிழ்ந்து கிடக்கின்ற பூமியானது, “என்னை எடுக்க வேண்டும்” என்று இவனிடம் விண்ணப்பம் செய்யவில்லை அல்லவோ? தானாகவே வலியச் சென்று எடுத்ததால், “யானே சென்று செய்தேன்” என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (உண்டேனும்) சிலர் இருக்கச் சிலர் அழிகையன்றிக்கே, ஸ்ரஷ்டாக்களோடு ஸம்ஹர்த்தாக்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்க ப்ரளயங் கொள்ளப் புக, இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தேன் நான்

என்னாநின்றாள். “அப்போது வேறு சிலர் ரக்ஷித்தார்கள்” என்கைக்கு மற்றொருவர் உண்டாகைக்கு ஸம்பாவநையுமில்லை.

விளக்கம் - (உண்டேனும்) - ஒரு சிலர் பிழைத்திருக்கும்படியும், ஒரு சிலர் அழியும்படியும் நிலைமை ஏற்படாமல், ஸ்ருஷ்டிப்பவர்கள் மற்றும் அழிப்பவர்கள் [அதாவது நன்முகன், ருத்ரன்] என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைவரையும் ஒரே போன்று ப்ரளயம் மூழ்கடிக்கத் தொடங்கியது. அப்போது இவை அனைத்தையும் எனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியது நானே ஆவேன் என்கிறாள். “அந்த நிலையில் வேறு ஒருவர் வந்து காப்பாற்றினார்” என்று கூறுவதற்கு இயலாது; காரணம், அப்போது வேறு யாரும் இருப்பதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை

வ்யாக்யானம் - (ஈசன்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வாபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ, அறிகிறிலேன். “உன்னைக் கேட்டு அறுதியிட வந்தோம், நீயும் ஒக்க விசாரியா நின்றாயீ! நாங்கள் பின்னை நிர்ணயிக்கும்படி என்? (நாங்கள் தெரியும்படி என்?) நாங்கள் தெளியும்படி நீயே சொல்லாய்” என்ன, (கடல் ஞாலத்தீர்க்கு) “வைகுந்தத்தமரர்” என்னுமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரிகளாய், பகவத் விஷயம் புதியது உண்டறியாதே போருகிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவேன். கொலோ என்றவிடம் ஸம்யோக்தியல்ல, காணுங்கோளென்று நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறாள். (கடல் இத்யாதி) இதுதான் நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தை; ஆக, நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தையை ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து என் மகள் சொல்லுகிற இதுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?

விளக்கம் - (ஈசன்) - அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியும், அனைத்து ஆபத்துக்களிலிருந்தும் காப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் இவன் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ என்று நான் அறியவில்லை. இதனைக் கேட்ட உறவினர்கள், “இவளுடைய இந்த நிலைக்கான காரணத்தை உன்னிடம் கேட்டு நாங்கள் தீர்மானிக்க வந்தோம். ஆனால், நீயும் எங்களைப் போன்று நின்று, இதற்கான காரணத்தை விசாரிப்பவளாக உள்ளாய். நாங்கள்

தெளிவடையும்படி நீயே உரைப்பாயாக”, என்று கூறினார்கள். இதற்குத் தாயானவள் பதில் கூறுகிறாள். (கடல் ஞாலத்தீர்க்கு) “வைகுந்தத்து அமரர் - பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகல்” - என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது போன்று, “எப்போதும் ஸம்ஸாரிகளாக உள்ளவர்கள்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நீங்கள், பகவத் விஷயமானது புதியதாகவே இருக்கும் என்பதை உணராமல் உள்ளபோது, உங்களுக்கு நான் எதனைக் கூறுவேன்? “கொலோ” என்பது சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் கூறப்பட்டது அல்ல; “காண்பீர்களாக” என்று தீர்மானித்து உரைக்கிறாள். (கடல் இத்யாதி) - இவை அனைத்தும் நித்யஸூரிகள் கூறும் சொற்கள் ஆகும். அதாவது நித்யஸூரிகள் கூறும் சொற்களை, இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள எனது மகள் உரைப்பதைக் கேட்டு, நான் என்ன கூற இயலும் ?

**5-6-2 கற்கும் கல்விக்கு எல்லை இலனே என்னும்
கற்கும் கல்வி ஆவேனும் யானே என்னும்
கற்கும் கல்விச் செய்வேனும் யானே என்னும்
கற்கும் கல்வி தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்
கற்கும் கல்விச் சாரமும் யானே என்னும்
கற்கும் கல்வி நாதன் வந்து ஏறக் கொலோ?
கற்கும் கல்வியீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்?
கற்கும் கல்வி என் மகள் காண்கின்றவே**

பொருள் - கற்கப்படும் கல்விக்கு எல்லையைக் கொண்டவள் நான் அல்லள் என்கிறாள். எனது வித்யைக்கு எல்லை இல்லை என்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அனைவரும் கற்கின்ற வித்யைகள் அனைத்தும் எனக்கு அடிபணிந்தே நிற்கின்றன என்கிறாள். அவ்விதம் கற்கப்படும் கல்வியை உண்டாக்குபவரும் நானே என்கிறாள். கல்வியின் உண்மையான ஆழ்கருத்தை உறுதி செய்பவரும் நானே என்கிறாள். கல்வியின் ஸாரமாக உள்ள மந்த்ரங்களும் நானே என்கிறாள். கற்கும் கல்வியால் அறியப்படும் ஸர்வேச்வரன் நானே என்கிறாள். பகவத் விஷயம் என்றால் இன்னும் கற்க வேண்டும்படியாக உள்ள உங்களுக்கு இவற்றுக்கான காரணத்தைக் கூற வழி உள்ளதா? இப்போதுதான் கல்வி கற்கும் வயதுள்ள இவள் புகுந்து அனுபவிக்கின்ற எல்லைகளை நான் எப்படி கூறுவேன்?

வ்யாக்யானம் – ஸகல வித்யா வேதநமும், அவ்வித்யா ப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து வித்யைகளாலும் அறியப்படும் விஷயமும், அந்த வித்யையைப் பரப்பும் செயல்கள் போன்ற அனைத்தும் என்னால் படைக்கப்பட்டு, என் வசப்பட்டுள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கற்கும் இத்யாதி) “அல்பகாலத்துக்குள்ளே ஸாந்தீபநியோடே நான் கற்ற பரப்புக்கு ஓர் எல்லையில்லை” என்னாநின்றாள். அன்றிக்கே, “யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற ச்ருதிக்கு நிலமன்றிக்கே இருக்கிறேன் நான் என்னா நின்றாள், கற்கும் கல்வியினுடைய எல்லைக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, “வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை” என்கிறபடியே, வேதாந்த வேத்யன் நான் என்னா நின்றாள் என்னுதல். (ஆவேனும்) அவற்றுக்கு அவிஷயமானவளவேயோ, அவைதான் என் அதீநமன்றோ. “த்வமேவ வித்யா” என்கிறபடியே.

விளக்கம் – மிகவும் குறைந்த காலத்தில் ஸாந்தீபநியின் ஆச்ரமத்தில் நான் கற்ற கல்விக்கு ஓர் எல்லை இல்லை என்கிறாள். அல்லது தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் - யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே – அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்ற ச்ருதியால் கூட அறிய முடியாதபடி நான் உள்ளேன் என்கிறாள். அல்லது, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-11) - வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவள் நானே என்கிறாள். (ஆவேனும்) – அந்தக் கல்வியால் அறியப்படாமல் உள்ள நிலை என்பதாகவும் உள்ளேன் என்கிறாள்; அதாவது “த்வமேவ வித்யா – நீயே வித்யை” என்பதாக அவை எனக்கு வசப்பட்டுள்ளன என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (செய்வேனும்) அவ்வித்யைகள் தம்மை அவ்வவ காலங்களிலே உண்டாக்குவேனும் நான் என்னா நின்றாள். (கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும்) அவற்றின் ஸம்சயங்களைத் தீர்த்துத் தாத்தர்ய நிர்ணயம் பண்ணுவேனும் நான் என்னாநின்றாள். பரக்கக் கற்று வைத்தே “ஸூந்யமே தத்வம்” என்கிறார் உண்டிறே. அன்றிக்கே, அத்யேதாக்களும் அத்யாபகரும் நானிட்ட வழக்கு என்னா

நின்றாள் என்றமாம். தீர்ப்பேனென்னுங்காட்டில், இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், தீர்க்கையாகிறது - அவற்றினுடைய எல்லை காண்கையிறே.

விளக்கம் - (செய்வேனும்) - அந்தந்த வித்யைகளை, அந்தந்த ஸ்ருஷ்டி காலங்களில், ஏற்படுத்துவதும் நானே என்கிறாள். (கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும்) - அந்தக் கல்வியில் ஏற்படும் ஐயங்களை நீங்கி, அவற்றில் கூறப்படும் உண்மையான கருத்துக்களை உறுதி செய்வதும் நானே என்கிறாள். நன்கு கல்வி கற்ற பின்னரும், “சூந்யமே உண்மை” என்று சில மதங்கள் கூறுகின்றன அல்லவோ? அல்லது கல்வி கற்பவர்கள் மற்றும் கல்வியைப் போதிப்பவர்கள் ஆகிய அனைவரும் எனக்கு வசப்பட்டவர்கள் என்கிறாள். ஆனால், பாசரத்தில் உள்ள “தீர்ப்பேன்” என்ற சொல்லானது, “கற்பவர்கள், கற்றுக் கொடுப்பவர்கள்” என்ற பொருளை அளிக்குமோ என்றால், “தீர்க்கை” என்பது கல்வியின் எல்லையைக் காண்பது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (சாரமும்) அவ்வித்யைகளுடைய ஸாராம்சமான ப்ரயோஜனமும் நான் என்னாநின்றாள். (நாதன் வந்தேறக் கொலோ) ஸகல வித்யா வேத்யனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (கற்கும் இத்யாதி) இப்போது கற்று அறியவேண்டும்படி, பகவத் விஷயத்தில் ஒவ்வோக்குழியிடாதேயிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. (கற்கும் இத்யாதி) சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லுமித்தனை போக்கி, தானாக ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டாத அளவாயிருக்கிற இவள் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கிற எல்லையை, நான் எத்தைச் சொல்லுவது.

விளக்கம் - (சாரமும்) - அந்த வித்யைகள் மூலம் பெறப்படும் சாரமான பலனும் நானே ஆவேன் என்கிறாள். (நாதன் வந்தேறக் கொலோ) - அனைத்து வித்யைகளாலும் அறியப்படும் ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ என்று நான் அறியவில்லை. (கற்கும் இத்யாதி) - பாலர்கள் மணலில் எழுதப் பழகுவது போன்று, இப்போதுதான் பகவத் விஷயம் குறித்து கற்கும் உங்களுக்கு நான் எவ்விதம் எதனைக் கூறுவேன்? (கற்கும் இத்யாதி) - நான் கூறும் சொற்களைத் திரும்ப உரைக்கின்ற வஸ்து அல்லாமல், தானாகவே ஒரு

சொல்லைக் கூற முடியாத வயதில் உள்ள இவள், இந்த பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடும் எல்லையைக் குறித்து நான் என்ன உரைப்பது?

5-6-3 காண்கின்ற நிலம் எல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற விசும்பு எல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற வெம் தீ எல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற இக் காற்று எல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற கடல் எல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற கடல் வண்ணன் ஏறக் கொலோ?
காண்கின்ற உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்?
காண்கின்ற என் காரிகை செய்கின்றவே
காண்கின்றஎன்காரிகை செய்கின்றவே

பொருள் - தகுந்த காட்சிகள் மூலம் காணப்படுவதான இந்தப் பூமி அனைத்தும் நானே என்கிறாள். காணப்படும் ஆகாசம் முழுவதும் நானே என்கிறாள். ஒளிரும் பொருள்களில் முதன்மையானதும், வெப்பமாக உள்ளதும் ஆகிய அக்னியும் நானே என்கிறாள். அந்த அக்னிக்குக் காரணமாகவும், அனைத்து உயிர்களும் உயிர் வாழ அவசியமாக உள்ளதும் ஆகிய காற்றும் நானே என்கிறாள். அனைத்து கடல்களும் நானே என்கிறாள். காண்பதற்கு இனிமையாக, எல்லையில்லாத கடல் போன்ற வடிவம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? கண்களால் காணும் உலகத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஏதும் அறியாதபடி உள்ள உங்களுக்கு, யாராலும் காண இயலாதவற்றையும் காணும்படியாகச் செய்த, ஸுந்தரியான எனது மகள் செய்வதை நான் என்னவென்று கூறுவேன்?

அவதாரிகை - காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூத பஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்னா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - அடுத்து, தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் கார்யப்பொருள்களான ஜகத் போன்றவற்றுக்கு முதன்மையான காரணப்பொருள்களான பஞ்சபூதங்கள் அனைத்தும் எனக்கு வசப்பட்டவை ஆகும் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்ற இத்யாதி) காணப்புக்கால் தலைக்கட்டமுடியாதபடியான பரப்பையுடைத்தான பூமியெல்லாம் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள் என்கிறாள். இப்படி இருக்கிறதுதான் கார்யரூபையான ப்ருதிவியிறே, கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இது இவ்வளவானால், இதுக்குங் கூடக் காரணமாய்த்தான் சாஸ்த்ரங் கொண்டு அறியவேண்டும்படி இருக்குமது இவ்வளவல்லவிறே.

விளக்கம் - (காண்கின்ற) - “காண்கின்ற” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்களை அருளிச்செய்கிறார். இவற்றில் ஒன்று, காரண பூமி; இதனை நாம் சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அறியலாம்; மற்றொன்று கார்ய பூமி; இதனை நாம் காண்களால் அறியலாம். இவற்றில் கார்யபூமியை “காணப்புக்கால் - காண முயன்றால்” என்று அருளிச் செய்கிறார். அதாவது இந்தப் பூமியைக் காணமுயன்றால், முற்றிலும் கண்டதாக எண்ணி நிறைவு செய்ய இயலாது என்கிறாள். ஆனால் கண்களால் காண முடிந்த பூமியை இவ்விதம் கூறமுடியுமா என்றால், இப்படிப்பட்ட பெரிய பரப்பைக் கொண்ட பூமி முழுவதையும் கண்டு முடிக்க இயலாது என்று கருத்து. இந்த அளவிற்குப் பெரிய பூமி முழுவதும் எனக்கு வசப்பட்டவை என்கிறாள். இவ்விதம் அளவிட இயலாதபடி உள்ள இந்தப் பூமியானது, வெறும் கார்யப்பொருளாக மட்டுமே உள்ளது; கண்களுக்குப் புலப்படும் இந்தப் பொருளே இந்த அளவு என்றால், இதற்குக் காரணப்பொருளாக உள்ள காரணபூமியை, நாம் சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அறிய இயலும்; அதாவது, இது இந்த அளவு மட்டுமே அல்ல என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்ற இத்யாதி) காணப்புக்கால் கண்டதாய் முடியவொண்ணாதபடியாய், இது தனக்குங்கூட அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசமும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். (காண்கின்ற இத்யாதி) அப்படிப்பட்ட தேஜஸ் தத்வமும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். ஸ்பர்சங் கொண்டு அறியும்படியிருக்கிற காற்றும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள்.

விளக்கம் - (காண்கின்ற இத்யாதி) - காண முயன்றால் கண்டதாக எண்ண முடியாதபடி, இந்தப் பூமிக்கும் இடம் கொடுக்கின்ற ஆகாசமும் என் வசப்படாதே ஆகும் என்கிறாள். (காண்கின்ற இத்யாதி) - அதே போன்று தேஜஸ்ஸும் என்

வசப்பட்டது என்கிறாள். தொடு உணர்ச்சி மூலம் மட்டும் அறியப்படும் காற்றும் என் வசப்பட்டது என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்ற) காண்பார்க்குக் கண்டதாய்த் தலைக்கட்ட முடியாதபடியான பரப்பையுடைய கடலெல்லாம் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். காணப்புக்கால் கண்டதாய் மீளவொண்ணாதபடியான கடல்போலே ச்ரம ஹரமான வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (காண்கின்ற இத்யாதி) நீங்களும் என்னோடொக்கக் காணாநின்றிகோளாகில், உங்களுக்கு நான் என்ன பாசரமிட்டுச் சொல்லுவது; உங்களோடு என்னோடு வாசியுண்டோ சொல்லவொண்ணாமைக்கு. (காண்கின்ற இத்யாதி) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற அபரிச்சேத்யமான விஷயத்தை உட்புக்குப் பேசுகிற என் பெண் பிள்ளை செய்கிற இத்தை நான் சொல்லுவதென்?

விளக்கம் - (காண்கின்ற) - காண்பவர்களால் “கண்டு முடித்தோம்” என்று நிறைவு செய்ய இயலாதபடி உள்ள பரப்பளவு கொண்ட கடலும் என் வசப்பட்டவை என்கிறாள். காண முயலும்போது கண்டதாகவும், அவ்விதம் கண்ட பின்னர் மீள இயலாதபடியும், கடல் போன்று காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கும் வடிவு கொண்டபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? (காண்கின்ற) - நீங்களும் என்னைப் போன்று இவளுடைய நிலையைக் காணாமல் உள்ளீர்கள் என்றால், உங்களுக்கு நான் என்ன செல்கள் கூறுவேன்? இதனைக் கேட்ட உறவினர்கள் தாயாரிடம், “நீ எங்களைக் காட்டிலும் அவளுக்கு அந்தரங்கமாக உள்ளாய் அல்லவோ? ஆகவே உனக்கு இவளுடைய நிலையைக் குறித்துக் கூற இயலாதா?”, என்றனர். இதற்குத் தாயார், “இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கும் எனக்கும் வேறுபாடு இல்லை”, என்றாள். (காண்கின்ற இத்யாதி) - தைத்திரீயத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, அளவிட்டு அறிய இயலாதபடி உள்ள விஷயம் குறித்து, நன்கு அறிந்தவள் போன்று உரைக்கும் என்னுடைய பெண்பிள்ளை செய்யும் இந்தச் செயலைக் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 89)

39. தயா ஸஹ ஆஸீநம் அநந்த போகிநி ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பல ஏக தாமநி
பணா மணி வ்ராத மயூக மண்டல ப்ரகாச மாநோதர திவ்யதாமநி

பொருள் - அப்படிப்பட்ட பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து, உயர்ந்த ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகியவற்றுக்கு நிகரற்ற இருப்பிடமாக உள்ளவனும், தனது பணங்களில் உள்ள மணிகளின் கூட்டத்தால் ஒளியை வீசும், பகவானுடைய திவ்யமான அந்தப்புரத்தை உடையவனும்,

அவதாரிகை - இதில் பர்யங்க வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவனந்தாழ்வான் மடியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட பர்யங்க வித்யையில் உள்ளது போன்று, ஆதிசேஷனின் மடியில், பெரியபிராட்டியுடன் எழுந்தருளியுள்ள, ஆதிசேஷனுடனான சேர்த்தி அழகை அனுபவிக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தயா ஸஹாஸீநம்) “ஸ்ரீரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதிராஸ்தே” என்கிறபடியே, நித்யவியூதியில் மிதுனமாயிருந்திறே அடிமை கொள்வது. அவதாரத்திலும், “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்னக்கடவதிறே. (அநந்த போகிநி) ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தோபாதியிறே இவனோட்டைச் சேர்த்தியும். “கந்தர்வாப்ஸரஸஸ் ஸித்தாஸ் ஸ கிந்நர மஹோரகா: | நாந்தம்

குணாநாம் கச்சந்தி தேநாநந்தோயமுச்சயதே” என்கிறபடியே குணாநந்தயத்தாலே அநந்தனென்னக் கடவதிறே. ஈச்வரன் ரக்ஷணத்திலே அஸங்க்யாத குணன். இவன் கைங்கர்யார்த்தமாக அஸங்க்யாத குணன்.

விளக்கம் - (தயா ஸஹாஸீநம்) “ஸ்ரீரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதிராஸ்தே - மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக இந்த ஜகத்தின் பதி எழுந்தருளியுள்ள” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நித்யவியூதியான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், ஒரு ஜோடியாக அமர்ந்து அல்லவோ அனைவருடைய தொண்டுகளையும் ஏற்கிறான்? அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - “நீங்கள் வைதேகியுடன் சேர்ந்து - என்பதாக உள்ள லக்ஷ்மணனுடைய சொற்கள் காண்க. (அநந்த போகிநி) - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன் என்ற தன்மையால் தனக்கு ஏற்பட்ட உயர்வு போன்றே ஆதிசேஷனுடன் உள்ள சேர்த்தியும் இருக்கிறது. கந்தர்வ் அப்ஸரஸ: ஸித்தாஸ் ஸ கிந்நர மஹோரகா: | ந் அந்தம் குணாநாம் கச்சந்தி தேநாநந்தோயமுச்சயதே - கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸ்கள், ஸித்தர்கள், கின்னரர்கள் போன்றவர்கள் கூட இவனுடைய குணங்களின் எல்லையை அடைந்ததில்லை என்பதால், இவன் அநந்தன் எனப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, குணங்களுடைய எல்லையற்ற தன்மையால் “அநந்தன்” எனப்படுகிறான். அடியார்களைக் காக்கும் விதத்தில் ஈச்வரன் எண்ணற்ற குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ளான்; ஈச்வரனுடைய கைங்கர்ய விதங்களில் ஆதிசேஷன் எண்ணற்ற குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (போகிநி) மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் இவற்றை ஸ்வபாவமாக உடைய திருமேனியிலே, போகம் - சரீரம். (ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைக தாமநி) இருவருமாய்ப் பரிமாறும்போது அவர்களுக்கும் படியான ஜ்ஞான சக்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமா யிருக்குமவன். ஒருத்தன் என்று அவனுக்குக் கூசவேண்டாதே துகைத்துப் பரிமாறலாம்படியான தாரண ஸாமர்த்த்யத்துக்கு ஆச்ரயமாயிருக்குமவன். (பணாமணீத்யாதி) தன்னுடைய பணாமணி ஸமூஹங்களினுடைய ரச்மி மண்டலங்களினாலே ப்ரகாசியா நின்ற மத்யத்தையுடைய திவ்யாந்த:புரத்தை உடையவன். “மணி விளக்காம்” என்கிறபடியே, திவ்யாந்த:புரத்துக்கு மங்களதீபமாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (போகிநி) - மென்மை, குளிர்ச்சி, நறுமணம் போன்றவற்றை இயல்பாகக் கொண்ட தனது திருமேனியில். (ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைக தாமநி) - பெரியபிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனுமாகத் தன் மீது அமர்ந்துள்ளபோது அவர்களுக்கு ஒப்பான ஞானம் மற்றும் சக்திகளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன். “இவன் வேறு ஒரு மூன்றாம் நபர்” என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணித் தயங்காதபடி, அவன் தாராளமாகத் தன் மீது கிடக்கலாம்படியாக தாங்கும் சாமர்த்யத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளவன். (பணாமணீத்யாதி) - தனது பணங்களில் உள்ள இரத்தினங்களுடைய ஒளிக்கீற்றுகளின் குவியலால் ஒளிர்ந்தபடி உள்ள திவ்யமான அந்தப்புரத்தை அடையவன். முதல் திருவந்தாதி (53) – மணி விளக்காம் – என்பதற்கு ஏற்ப திவ்யமான அந்தப்புரத்தின் மங்களகரமான தீபமாக ஒளிக்கீற்றுகள்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்